

ȘCOALA PRINȚESELOR

Jurnalul prințesei Melody

Ana Serna Vara

Ilustrații de Adribel

Tradus din limba spaniolă de Irina Marcu

GIRASOL

Text: Ana Serna Vara
Ilustrații: Adriana Juárez Puglisi (AdribeI)
Traducere: Irina Marcu

Editura Girasol

Str. I. L. Caragiale nr. 72, clădirea B,
Sat Dudu, Comuna Chiajna, Județul Ilfov
Tel.: 021 436 1234; Fax: 021 436 1105
E-mail: office@edituragirasol.ro

© Susaeta Ediciones Spania
© Editura Girasol, pentru prezenta
versiune în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Serna Vara, Ana
Jurnalul prințesei Melody / Ana Serna Vara ; il. de AdribeI ;
trad. din lb. spaniolă de Irina Marcu. - Chiajna : Girasol, 2020
ISBN 978-606-024-082-2
I. AdribeI (il.)
II. Marcu, Irina (trad.)
087.5

Toutes drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă în nicio formă și în nicio modalitate, electronică sau mecanică, inclusiv fotocopiă, înregistrări și în orice altă formă de stocare și redare a informației, fără permisiunea scrisă a editorului.

Cuprins

1. Ce călătorie tristă!	9
2. Un picior bolnăvior	25
3. Răsăritul în castelul Hever	43
4. Jurnalul Prințesei Melody	61
5. Am fost selecționată!	77
6. Ce surpriză!	91
7. Sunt atât de fericită!	105
8. Fantoma Reginei Anne	129

Ce călătorie tristă!

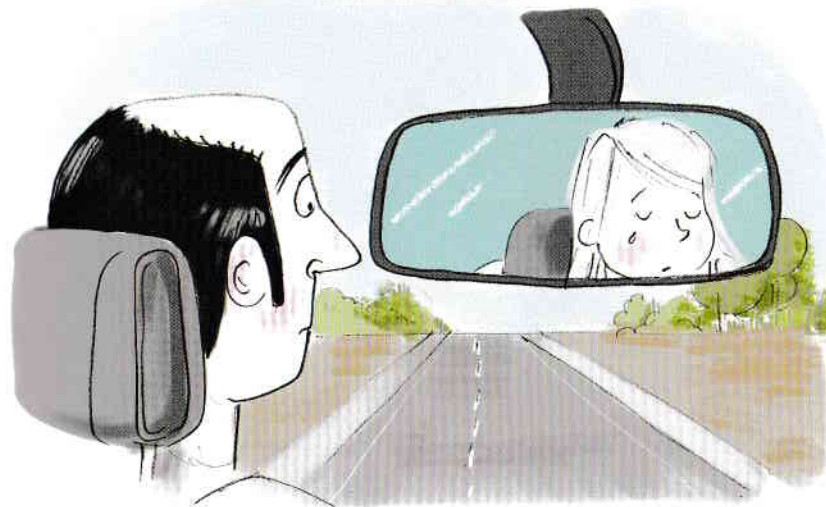

Din momentul în care s-a urcat în mașina care o ducea la aeroport, Melody a început să plângă în hohote. Se simțea cea mai tristă prințesă din lume.

În afară de faptul că fusese nevoită să se despărță de prietenele sale din camera *Diamant*, îi lăsase în Davos și pe prințul ei, Manfred, și pe Paracelsus, de care fusese nedespărțită.

Șoferul, auzind-o cum plânge, a privit-o în oglinda retrovizoare și, îngrijorat, s-a hotărât într-un final să o întrebe discret:

– **Vă simțiți bine, prințesă?**

Iar ea i-a răspuns întinzându-se pe bancheta din spate:

– Da, mulțumesc. Sunt puțin obosită. O să încerc să dorm puțin.

Între timp în Anglia, țara ei, părinții și frații săi o așteptau pentru a pleca împreună în vacanță, unde, ca în fiecare vară, urma să-și revadă vechi prieteni și cunoștințe.

În alți ani ea aștepta cu mare nerăbdare vacanța: plimbările cu barca, petrecerile, balurile, campionatul de golf, turneele de badminton, cumpărăturile, lungile ore de povești...

Cu toate acestea, simplul gând de a pleca îi dădea acum o îngrozitoare durere de cap.

– **Oare ce e cu mine?** Este oare posibil ca cineva să se schimbe atât de mult după ce a plecat de acasă doar atât de puțin timp? se întreba uimită.

Era cufundată în gânduri când, dintr-odată, a văzut că medalionul i se luminează. S-a ridicat în capul oaselor, a privit nerăbdătoare în jurul ei și a început să strige:

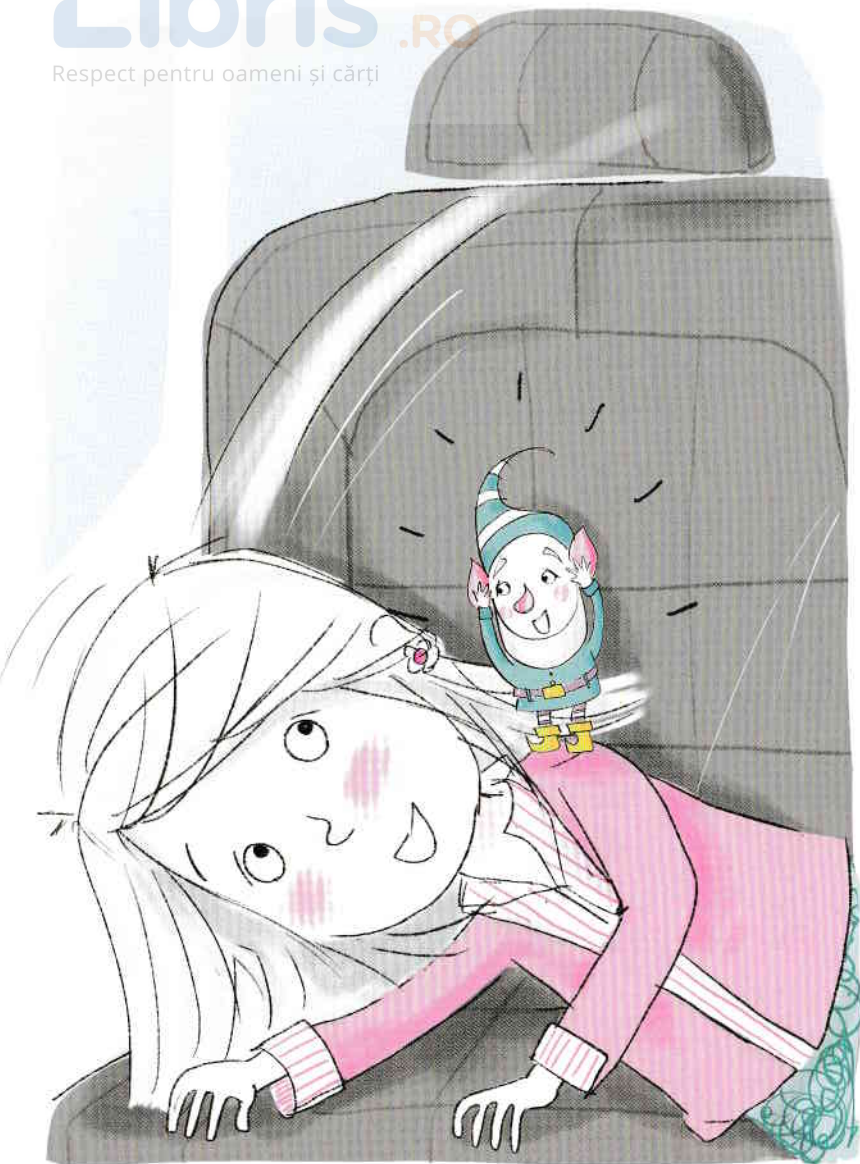
– **Paracelsus! Unde ești? Nu te văd.**

Șoferul o privea din ce în ce mai alarmat...

Tânăra, dându-și seama de acest lucru, s-a întins din nou pe banchetă, și-a șters lacrimile și a strâns în mâini medalionul.

În cele din urmă, un zâmbet i-a răsărit pe buze. Știa că dacă medalionul este luminat Paracelsus este în apropiere.

Dintr-odată a simțit că ceva o gâdila în urechea dreaptă și a auzit o voce care îi șoptea:

– **Melody, Melody, de ce ești atât de tristă?** Ți-am spus că voi fi mereu lângă tine. Nu ai încredere în mine?

Prințesa i-a răspuns imediat șoptind:

– Știi că am avut mereu încredere în tine, de când te-ai apropiat de mine pentru prima dată, atunci, pe munte. Dar vei putea fi cu mine și în țara mea? a întrebat nerăbdătoare. Vei veni să mă consolezi când sunt tristă? Mă vei putea sfătui când nu înțeleg ce mi se întâmplă, ca acum? Vei...

Paracelsus n-a lăsat-o să-și termine propoziția.

– Șșșt... Sigur că da, micuță prințesă prostuță! Pentru spiriduși nu există distanțe. Nu avem nevoie de cuvinte...

– **A, nu?** Și atunci cum vom comunica? a întrebat tânăra curioasă. Nu știu ce m-aș face fără tine. Mulțumesc! Mulțumesc mult!

Spiridușul i-a răspuns cu un zâmbet larg.

– Paracelsus, urechile tale luminează! Sunt din ce în ce mai strălucitoare. De ce? a întrebat prințesa privindu-l uimită.

Chipul spiridușului a început să se înroșească din ce în ce mai tare. Încerca să-și acopere urechile cu mânuțele, ceea ce a făcut-o pe prințesă să râdă în hohote.

– Paracelsus, nu vrei să-mi spui ce ți se întâmplă? Dacă îți doreai să nu mai plâng și să mă faci să zâmbesc, trebuie să-ți spun că ai reușit. Felicitări! Ți-a ieșit de minune! Nici nu mi-aș fi închipuit că ești atât de distractiv.

Spiridușul a zâmbit, încercând să se prefacă vesel:

– Sigur că asta mi-am dorit. Da, da! Asta îmi propusesem.

Ceea ce nu știa prințesa era că, atunci când urechile i se luminau, prietenul ei spiriduș era foarte emoționat. Și de foarte, foarte mulți ani nu i se mai întâmplase acest lucru.

Atunci, cu vocea tremurându-i, a întrebat-o blând pe prietena lui de ce plânge. Dintr-odată,

prințesa a devenit serioasă și i-a spus calmă că era într-o încurcătură, că în cap i se învârteau tot felul de idei și că inima ei era tristă.

Melody se schimbase. Nu mai era prințesa superficială, încrezută și capricioasă, care se gândea doar la ea însăși, la distracție, la râs și la petreceri.

– Este minunat! Nu trebuie să fii tristă din cauza asta! Dimpotrivă, s-a întâmplat ceva miraculos, a exclamat încântat spiridușul.

– Ceva miraculos? Ce mai miracol! Eu credeam că atunci când oamenii spun că s-a întâmplat un „miracol“ ies dintr-o situație dureroasă și li se întâmplă ceva mult mai bun, i-a răspuns prințesa și a continuat cu ironie: și din câte îmi dau seama eu nu sunt în situația asta, ba dimpotrivă. Și, pe deasupra, ceea ce înainte mă fascina acum mă plictisește. Mă uit în oglindă și pe dinafară sunt la fel, dar nu mai recunosc ce e în mine. Oare ce mi s-a întâmplat? Oare sunt bolnavă? Paracelsus, tu care ești atât de înțelept, te rog, spune-mi ce e cu mine!